

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha, JUDr. Petra Průchy, JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Vojtěcha Šimíčka v právní věci žalobce: **A. M.**, zast. Mgr. Jiřím Gregůrkem, advokátem se sídlem Beroun, Na Kaplance 491/8, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2007, č. j. OAM-872/VL-07-P13-2006, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 8. 2008, č. j. 32 Az 59/2007 - 48,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovenému zástupci stěžovatele, advokátu Mgr. Jiřímu Gregůrkovi, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 2856 Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto rozhodnutí. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese stát.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 9. 2007, č. j. OAM-872/VL-07-P13-2006. Tímto rozhodnutím nebyla žalobci k jeho žádosti udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Krajský soud dospěl k závěru, že v předchozím správním řízení nebyl žalobce zkrácen na svých právech. Byly s ním provedeny dva pohovory k důvodům jeho žádosti, jím sdělené skutečnosti žalovaný konfrontoval s objektivními informacemi o zemi původu a rovněž je porovnal s výpověďmi manželky žalobce. Zohlednil také žalobcem předložené důkazy. Napadené rozhodnutí tedy bylo vydáno v souladu se zákonem.

Pokud jde o situaci v Kazachstánu, zabýval se žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí pečlivě otázkou svobody náboženství. Ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2006 vyplývá, že ve své novelizované podobě zákon o náboženství výslovně požaduje, aby se náboženské organizace u státu zaregistrovaly. I nadále však stanoví, že všechny osoby mohou svobodně vyznávat svou náboženskou víru samy nebo společně s jinými osobami. Soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 12. 2007, čj. 3 Azs 89/2007 - 68, který se ve skutkově obdobném případě zabýval otázkou povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu a postavením vyznavačů čistého islámu, ke kterému se žalobce hlásí. Zde Nejvyšší správní soud mimo jiné uzavřel, že zákonný požadavek povinné registrace náboženských skupin v Kazachstánu neznamena omezení ve vyznávání víry. Jedná se o nezbytnou podmínku zajišťující bezpečnost státu, je jím sledován legitimní cíl, a proto ho nelze považovat za porušování lidských práv ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu. Tomuto požadavku se žalobce nepodřídil, a byl tak vystaven oprávněné pozornosti státních orgánů.

Jak lze dovodit ze zpráv o zemi původu, špatná práce policejních orgánů je v Kazachstánu obecným problémem bez souvislosti s náboženstvím dané osoby. Soud se ztotožnil s názorem žalovaného, že jednání policistů lze hodnotit jako překročení jejich pravomoci, či jako trestné a postižitelné podle zákonů země původu, nelze jej však charakterizovat jako pronásledování dle příslušných ustanovení zákona o azylu.

V části odůvodnění týkající se doplňkové ochrany vycházel žalovaný jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, při interpretaci pojmu „nelidské nebo ponižující zacházení či trest“ citoval konkrétní rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva. Zhodnotil, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 citovaného ustanovení. V Kazašské republice v současné době nedochází k mezinárodnímu nebo vnitřnímu ozbrojenému konfliktu a vycestování žalobce nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR. Podle informace Ministerstva zahraničních věcí ČR nehrozí neúspěšným žadatelům o azyl v případě jejich návratu do Kazašské republiky postih ze strany státních orgánů. S těmito závěry se krajský soud ztotožnil.

Proti rozsudku krajského soudu se ohradil žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností, v níž uplatnil důvody vymezené v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Jak krajský soud, tak i žalovaný odkazují na zprávu Ministerstva zahraničí USA, jež zmiňuje novelu zákona o náboženství.

Podle téže zprávy je však registrace ze zákona povinná pouze v případě, že daná náboženská skupina hodlá vystupovat jako samostatná právní osobnost. V případě stěžovatele se však jedná o čistě soukromou skupinu, která se scházela ke čtení náboženských textů. Registrace proto v jejich případě nebyla nutná. Soud tak podle stěžovatele nesprávně posoudil právní charakter náboženské skupiny, což ve svém důsledku vedlo k nezákonnosti celého rozhodnutí.

Krajský soud rovněž pochybil, pokud dovedl, že špatná práce policie je obecným problémem bez souvislosti s náboženským vyznáním stěžovatele. Použitá zpráva Ministerstva zahraničí USA zmiňuje příklady perzekuce a diskriminace neregistrovaných náboženství ze strany policie, a to i přesto, že jedinou legální sankcí za neregistraci je pokuta.

Z výše uvedeného pak podle stěžovatele vyplývá, že tvrzení správního orgánu nemají oporu ve spise, zejména v pohovorech a ve zprávě Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Kazachstánu za rok 2006, neboť byly účelově použity pouze pasáže hovořící v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel je rovněž toho názoru, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při rozhodování o kasační stížnosti stěžovatele musel nejprve Nejvyšší správní soud posoudit, zda jsou splněny podmínky řízení. Předně tak zkoumal, je-li kasační stížnost přijatelná ve smyslu ust. § 104a s. ř. s., tedy zda svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Vycházel přitom z precedentního usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. Podle tohoto usnesení je podstatným přesahem vlastních zájmů stěžovatele jen natolik zásadní a intenzivní situace, v níž je kromě ochrany veřejného subjektivního práva jednotlivce pro Nejvyšší správní soud též nezbytné vyslovit právní názor k určitému typu případů či právních otázek. Přesah vlastních zájmů stěžovatele je dán jen v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu. Primárním úkolem Nejvyššího správního soudu v řízení o kasačních stížnostech ve věcech azylu je proto nejen ochrana individuálních veřejných subjektivních práv, nýbrž také výklad právního řádu a sjednocování rozhodovací činnosti krajských soudů. V zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je pak nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s., nýbrž také uvést, v čem spatřuje – v mezích kritérií přijatelnosti – v konkrétním případě podstatný přesah svých vlastních zájmů a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Z hlediska výše uvedeného Nejvyšší správní soud konstatuje, že v daném případě kasační stížnost neobsahuje žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovést přijatelnost kasační stížnosti ve smyslu ust. § 104a s. ř. s. Postavením vyznavačů tzv. čistého islámu v Kazachstánu se již Nejvyšší správní soud dříve meritorně zabýval v rozsudcích ze dne 5. 12. 2007, č. j. 3 Azs 88/2007 - 67; z téhož dne, č. j. 3 Azs 89/2007 - 68; a zejména pak v

rozsudku ze dne 21. 5. 2008, č. j. 3 Azs 24/2008 - 73 (všechny dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že podmínky přijatelnosti v daném případě nejsou splněny a kasační stížnost dle ust. § 104a s. ř. s. pro nepřijatelnost odmítl.

Kasační stížnost byla odmítnuta, Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.). Ustanovenému zástupci stěžovatele náleží v souladu s § 11 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněný v řízení o kasační stížnosti ve výši 2100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč podle § 13 odst. 3 cit. vyhlášky, celkem tedy 2400 Kč. Protože je ustanovený advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Částka daně z přidané hodnoty vypočtená dle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb. činí 456 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznává náhrada nákladů v celkové výši 2856 Kč. Uvedená částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 2 měsíců od právní moci tohoto usnesení. Náklady právního zastoupení stěžovatele nese dle ust. § 60 odst. 4 s. ř. s. stát.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 29. ledna 2009

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu